

DECIZIA CIVILĂ NR. 282 / 2006

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 13 FEBRUARIE 2006

PREȘEDINTE : MARIETA FLOREA - JUDECĂTOR
ELISABETA LAZĂR - JUDECĂTOR
GABRIELA COSTINAȘ - JUDECĂTOR
EUGENIA MARIAN - GREFIER

Pe rol se află soluționarea recursurilor declarate de pârâtele recurente Direcția Regională Vamală Brașov și Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu împotriva sentinței civile nr.1579 din 5.12.2005 pronunțată de Tribunalul Sibiu în dosarul nr.5154/2005.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru reclamanta intimată SC Modern Vamily SRL Sibiu avocat Știrbeș Maria, lipsind recurente Direcția Regională Vamală Brașov și Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, după care:

Nemaifiind alte cereri formulate, instanța în baza art.150 Cod procedură civilă, acordă cuvântul în dezbateri.

Reprezentanta intimatei solicită respingerea recursurilor declarate de pârâtele recurente ca nefondate și menținerea sentinței nr.1579/5.12.2005 pronunțată de Tribunalul Sibiu ca temeinică și legală.

Prin motivele de fapt și de drept expuse reprezentanta intimatei arată că soluția instanței de fond este legală și temeinică și în mod corect a reținut că societatea reclamantă se încadrează în categoria societăților mici și mijlocii la data efectuării importului și beneficiază de facilități fiscale constând în scutirea de taxe vamale și TVA, pentru utilajele importate în scopul desfășurării activității de producție. Astfel că pentru importurile în discuție sunt incidente prevederile art. 8 alin.3 din Legea nr.76/2000 prin care au fost introduse facilitățile prevăzute de art.22 al Legii 133/1999.

De asemenea, dispozițiile Legii 24/2000 invocate de pârâte nu pot avea efect de inaplicare a art.8 alin.3 din Legea 76/2000, deoarece Legea nr.24/2000 cuprinde norme de tehnică legislativă, dar care nu prevăd sancțiuni aplicabile în caz de încălcare.

În ceea ce privește dobânzile și penalitățile percepute de recurente, de asemenea acestea nu pot fi reținute, întrucât controlul vamal ulterior nu poate viza documente ce au stat la baza acordării unor facilități, deoarece potrivit art.61 din Codul vamal, controlul vamal ulterior este limitat la verificarea

exactității datelor înscrise în declarația vamală, astfel că încadrarea juridică a operațiunii de import este nelegală.

Referitor la critica adusă privitoare la obligarea părților în solidar la suportarea cheltuielilor de judecată, aceasta este neîntemeiată, deoarece conform dispozițiilor art.274 Cod procedură civilă, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată.

CURTEA DE APEL

Asupra recursului de fașă

Examinând actele de la dosar, constată următoarele:

Reclamanta SC Modern Vanily SRL Sibiu a solicitat în contradictoriu cu paratele Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu și Direcția Regională Vamală Brașov anularea actelor de impunere emise, Decizia nr. 59/2005 și procesul-verbal de control nr. 89/2005 pe motiv că recalcularea datoriei vamale prin taxarea importurilor de utilaje de producție făcută pe anul 2000 apare ca nelegală față de modificările legale intervenite.

Secția comercială și contencios administrativ a Tribunalului Sibiu prin sentința nr.1579/5.12.2005 a admis cererea reclamantei și a dispus anularea actelor de control atacate, acordând cheltuieli de judecată în sumă de 40.000 lei ROL. Instanța a reținut că prin Legea nr.76/2000 au fost reintroduse facilitățile vamale pentru importurile efectuate de întreprinderile mici și mijlocii, astfel că reclamanta beneficiază de scutire la plata taxelor vamale și TVA.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs ambele părți solicitând modificarea hotărârii atacate și respingerea cererii reclamantei.

Direcția Regională Vamală Brașov a aratat în motivele de recurs ca sentința pronunțată este nelegală și netemeinică datorită faptului că interpretarea unui act legislativ trebuie efectuată în concordanță cu legea fundamentală și cu tehnica legislativă, deoarece în caz contrar s-ar ajunge la interpretări eronate. Pârâta susține că Legea nr.76/2000 modifică numai dispozițiile art.37 din OUG 17/2000, fiindcă în caz contrar ar fi trebuit abrogată sau aprobată ordonanța în integralitatea ei și nu doar anumite elemente. Art.8 pct.3 din Legea nr.76/2000 nu repune în aplicare art.22 din Legea nr. 133/1999, deoarece acest articol este un text modificator al art.37 din OUG 17/2000, care abroga art.22 din Legea nr.144/1999. Nu este admis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul inițial. În ceea ce privește adresa nr.21029/2000 a fostei D.G.V. se arată că ea nu are caracter normativ.

În drept s-au invocat prev.art. 304¹, 312 al.3 Cod procedură civilă.

D.G.F.P. Sibiu arată că art.22 și 25 din Legea nr.133/1999 au fost abrogate expres prin OUG 17/2000, abrogare cu caracter definitiv, astfel că articolele abrogate nu mai pot fi niciodată repuse în vigoare. Pe de altă parte se critică faptul de a nu fi obligat instanța doar pârâta D.R.V. la plata cheltuielilor

de judecată, deoarece D.G.F.P. este doar organul administrativ-jurisdictional, cealaltă părâtă fiind organul care a emis actul de impunere.

În drept s-au invocat prevederile art.299-316 Cod procedură civilă.

Examinând sentința atacată sub aspectul motivelor de recurs invocate, Curtea constată următoarele:

Prin procesul de control 89/2005 s-a stabilit în sarcina reclamantei plata unor datorii vamale restante pe motiv că pentru importurile definitive efectuate în anul 2000 a beneficiat în mod eronat de scutire la plata taxelor vamale, în baza Legii nr.133/1999.

Prima instanță de fond a dat o interpretare corectă modificărilor succesive aduse art.22 din Legea nr.133/1999, fiind în concordanță în primul rând cu principiul fundamental al stabilității raporturilor juridice fiscale și vamale sub aspectul reglementărilor legislative.

Facilitățile fiscale instituite prin art.22 din Legea nr.133/1999 au fost supuse în timp unor numeroase modificări legislative, de la două abrogări dispuse prin normele OUG 215/1999 și OUG 17/2000, o înlăturare de la abrogarea dispusă prin dispozițiile OUG 17/2000 și conținută în art.8 (3) din Legea nr.76/2000, o repunere în vigoare a articolului 22 prin OUG nr. 297/2000 și o infirmare a textului OUG nr.215/1999 prin Legea nr.285/2001.

Rolul activ al instanței de judecată se manifestă și sub aspectul aplicării legii subordonat respectării principiului stabilității raporturilor juridice fiscale și vamale. În acest sens se apreciază că intenția legiuitorului exprimată în modificarea art.37 din OUG 17/2000 prin Legea nr. 76/2000, respingerea OUG 215/1999 și modificarea Legii nr.133/1999 prin OUG 297/2000 este aceea a menținerii în vigoare a facilităților fiscale vamale instituite de art.22 din Legea nr.133/1999 și pentru anul 2000, respective începând cu data de 5 mai 2000, data de la care a intrat în vigoare Legea nr.76/2000. Nu se poate ignora nici faptul că Legea nr.76/2000 aduce modificări art.37 din OUG 17/2000, chiar dacă nu reprezintă o lege de aprobare a ordonanței, totuși infirmă o prevedere a ordonanței, situație de excepție permisă de art.60 din Legea nr.24/2000.

În consecință, prima instanță a dat o interpretare corectă reglementărilor legale succesive care au vizat menținerea facilităților fiscale instituite de art. 22 din Legea nr. 133/1999, concluzionând corect că aceste facilități erau în vigoare în perioada importurilor realizate de reclamantă, actele ulterioare de control fiind nelegale.

De asemenea, critica sentinței privind obligarea D.G.F.P. la plata cheltuielilor de judecată se constată ca nefondată, facându-se în cauză aplicarea dispozițiilor art.247 Cod procedură civilă, privind partea care a căzut în pretenții și care este obligată să suporte cheltuielile de judecată. Chiar dacă actele de impunere au fost întocmite de Vamă, contestația formulată împotriva acestora a fost soluționată de D.G.F.P. ca organ cu atribuții administrative, soluția pronunțată fiind aceea de respingere. Cum și D.G.F.P. a stat în proces, iar în cele din urmă s-a constatat de către instanță că atât actele de impunere cât și decizia prin care a fost soluționată contestația sunt nelegale și s-

a dispus anularea lor, în mod firesc cele două pârâte cazute în pretenții trebuie să achite cheltuielile de judecată.

Față de aceste considerente, se apreciază că în cauză instanța de fond a pronunțat o hotărâre legală și temeinică, iar recursurile formulate fiind nefondate urmează a fi respinse.

În temeiul dispozițiilor art.274 Cod procedură civilă vor fi obligate recurente să plătească intimatului fiecare câte 200 RON cheltuieli de judecată în recurs reprezentând onorariul avocațial dovedit cu chitanța nr.8692110/2006 (fila 17-dosarul Curții).

Pentru aceste motive,

-In numele legii

DECIDE:

Respinge ca nefondate recursurile declarate de pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu și Direcția Regională Vamală Brașov pentru A.N.V.București împotriva sentinței civile nr.1579/5.12.2005 pronunțată de Tribunalul Sibiu în dosar nr.5154/2005.

Obligă pârâtele să plătească intimatului SC Modern Vanily SRL fiecare câte 200 RON f-cheltuieli de judecată în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 13.02.2006.

Președinte,
MARIETA FLŌREA

Judecător,
ELISABETA LAZAR

Judecător,
GABRIELA COSTINAS

Grefier,
EUGENIA MARIAN

Taxa judiciară de timbru în valoare de
.....ost acritată cu chit. nr. 417-0022/13.06

2006

Red.G.C.
Dact.EM.
2ex/6.03.06.
J.f.Toda I.

TRIBUNALUL SIBIU
Prezenta hotărâre fiind conformă cu originalul aflat în dosarul nr. 5154/2005
se legalizează de noi cu mențiunea că a rămas definitivă la data de 13.02.2006

Dăm impu
agenților administrației publice să execute această hotărâre pe cererea și la îndemnul
Să se prezintă prezenta (hotărâre) se so...

